

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **M. J.**
zastoupený advokátem JUDr. Janem Klailem
sídlem Lukavická 22, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Velitel vzdušných sil**
sídlem Vítězné náměstí 1500/5, 160 01 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2024, č. j. MO 548626/2024-3031

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2024, č. j. MO 548626/2024-3031, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 28 497 Kč, a to k rukám žalobce advokáta JUDr. Jana Klaila do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil výroky II. a III. rozhodnutí velitele vojenského

útvaru 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou, ze dne 18. 12. 2023, č. j. MO 983756/2023-2427/2023-2427. Tímto rozhodnutím velitel vojenského útvaru opětovně rozhodl o relevantní části žádosti žalobce o doplacení platu s příslušenstvím za období, kdy byl žalobce určován k plnění úkolů Letecké pátrací a záchranné služby („SAR“), podle § 10 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů, a to tak, že výrokem II. rozhodl podle § 161 odst. 1 a 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), o promlčení nároků žalobce na doplacení ušlého platu za dobu do 30. 6. 2005, kdy byl určován do služeb LZS a SAR, a výrokem III. nevyhověl žádosti žalobce o rozšíření nároku za období po roce 2008, jelikož se jedná o samostatné správní řízení, které bylo vedeno u jiného správního orgánu a není součástí probíhajícího řízení.

2. Správní orgány takto rozhodovaly za situace, kdy krajský soud rozsudkem ze dne 13. 10. 2021, č. j. 29 Ad 16/2019-207 (následně aprobevován rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2022, č. j. 8 As 364/2021-69) zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného, který potvrdil rozhodnutí velitele vojenského útvaru, jímž zčásti vyhověl žádosti žalobce podle § 10 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb. a přiznal mu odměnu za práci přesčas ve výši 152 399 Kč společně s ročním úrokem z prodlení v zákonné výši z částky odpovídající jednotlivým nedoplatkům měsíčních platů žalobce, a to vždy od data splatnosti takového nedoplatku do jeho uhrazení, s tím, že přiznaná částka bude vyplacena do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; ve zbylém rozsahu žádost žalobce zamítly a současně rozhodly, že nároky uplatněné žádostí za dobu do 15. 8. 2005 jsou promlčeny.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
4. Žalobce v podané žalobě namítá, že plat mu byl krácen úmyslně, neboť mu byla nařízena nepřetržitá 24hodinová služba a naopak, nikdy mu nebyla nařízena služební pohotovost navazující na 12hodinovou službu. Naříditi takovým způsobem služební pohotovost by ostatně ani nešlo, neboť by nebylo možné dodržet stanovenou dobu odpočinku a provést stanoveným způsobem letovou přípravu. V době výkonu služby LZS nebo SAR nadto posádka vrtulníku podléhá jinému velení než v době služební pohotovosti.
5. Dle žalobce je mimo jakoukoliv pochybnost, že příslušný velitel věděl, že jednotlivým vojákům vyplácí finanční plnění (plat a jeho jednotlivé složky) v rozporu s jeho vlastními rozkazy. Z toho vyplývá jednoznačný úmysl správního orgánu příslušného vojáka poškozovat. Žalobce odkazuje také na zvukový záznam, na němž velitel popisuje danou praxi a uvádí, že jestli se podle ní někdo nechce řídit, nechť se přihlásí a může být převeden na jinou práci, přičemž řešit situaci s právníky, s ministryní nebo se sdělovacími prostředky nemá smysl. To žalobce označuje za nátlak. Je tedy zřejmé, že jednání služebních orgánů je zaviněné.
6. Služebními orgány uplatněná námitka promlčení je dle žalobce v rozporu s dobrými mravy. Žalobce cituje četnou judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. V nynější věci resort obrany nasadil veškeré možné orgány s jediným cílem – poškodit žalobce, resp. vynaložit veškeré úsilí k tomu, aby žalobce nabytí dojmu o legalitě nezákonného jednání a snad se i vzdal dožadování se svých nároků. Námitka promlčení by dle žalobce neměla sloužit k

zajištění nedotknutelnosti nezákonně získaného prospěchu oficiálně nazvaného „ekonomickou racionalizací pracovních zdrojů“, jež bylo motivem jednání služebních orgánů od samého počátku.

7. Žalobce se tedy domáhá náhrady úmyslně způsobené škody, přičemž v úvahu by přicházelo také posouzení nároku coby vydání bezdůvodného obohacení. Ze státního rozpočtu byly určeny finanční prostředky kromě jiného pro účely hrazení protihodnoty za vykonané služby. Pokud armáda postupovala tak, že část těchto finančních prostředků si v rozporu s vlastními rozkazy ponechala, pak se na úkor vojáků bezdůvodně obohatila.
8. Žalobce dále uvádí, že rozšíření žádosti ze dne 30. 9. 2011 je ve spise založeno, včetně připojeného soupisu služeb za období po 1. 9. 2008, ve spise jsou založena i navazující vyjádření, a nemůže být pochyb o tom, že podání ze dne 30. 9. 2011 bylo učiněno. O tomto rozšíření nebylo podle žalobce rozhodnuto, tvrdí-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že o tomto rozšíření bylo rozhodnuto v samostatném řízení, pak žádné takové rozhodnutí spisem neprochází, ani není žádného důkazu o tom, že bylo vydáno, takový postup by nebyl podle žalobce ani správný. O tomto rozšíření nebylo podle žalobce rozhodnuto, tvrdí-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že o tomto rozšíření bylo rozhodnuto v samostatném řízení, pak žádné takové rozhodnutí spisem neprochází, ani není žádného důkazu o tom, že bylo vydáno, takový postup by nebyl podle žalobce ani správný.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí (včetně výroků II. a III. prvostupňového rozhodnutí) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce svůj nárok uplatnil žádostí podanou dne 25. 8. 2008. Nárok na plat za období před 1. 7. 2005 je proto v souladu s § 161 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání promlčen. Žalovaný vycházel ze závěrů předchozího rozsudku zdejšího soudu v této věci, podle něhož nelze dovozovat, že služební orgány měly v úmyslu žalobci způsobit škodu. V témže rozsudku zdejší soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce nemravností uplatněné námitky promlčení. Dle žalovaného věc nelze znovu projednat pro překážku věci rozsouzené, a i kdyby tomu tak nebylo, žalovaný se řídil závazným právním názorem zdejšího soudu.
11. Pokud jde o žalobcem tvrzené rozšíření jeho žádosti ze dne 30. 9. 2011, to bylo postoupeno veliteli VÚ 8407 Kbely, který ji shledal nedůvodnou, na což poukazuje i žalobce. Je tak zřejmé, že o (domnělém) rozšíření žádosti probíhalo samostatné řízení před jinými orgány, což vyplývá i ze sdělení velitele VÚ 2802 Olomouc ze dne 28. 5. 2021 a ze dne 15. 10. 2012.
12. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného i nadále setrvává na své žalobní argumentaci, přičemž tvrzení žalovaného rozporuje s tím, že jsou založena na nesprávné interpretaci citované judikatury správních soudů.

IV. Předchozí soudní řízení

13. Krajský soud v Brně již o věci jednou meritorně rozhodl, a to rozsudkem ze dne 15. 1. 2025, č. j. 29 Ad 14/2024-84, kterým podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
14. Nejvyšší správní soud nicméně ke kasační stížnosti žalobce citovaný rozsudek krajského soudu
č. j. 29 Ad 14/2024-84 zrušil rozsudkem ze dne 20. 3. 2025, č. j. 1 As 18/2025-37 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu

řízení. Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu, že se nedostatečným způsobem vypořádal s námitkou žalobce, pokud jde o rozšíření jeho původní žádosti o doplacení platu v souvislosti s výkonem služeb LZS a SAR o navazující období, tzn. za roky 2008–2011. Nejasnosti panují stran dalšího osudu žádosti, tj. zda byla postoupena jinému správnímu orgánu a zda o ní tento orgán rozhodl, potažmo vedl ve věci řízení. V projednávané věci je tudíž nezbytné postavit najisto procesní a meritorní osud žádosti žalobce.

V. Posouzení věci soudem

15. Krajský soud opětovně přezkoumal, za splnění podmínek bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveném v citovaném rozsudku č. j. 1 As 18/2025-37 napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
16. Úvodem považuje krajský soud za vhodné zmínit, že v nynější věci není sporu o tom, že nárok žalobce je v základu oprávněný. To již ostatně vyřešily soudy ve shora odkazovaných rozsudcích. Spor se vede výhradně o to, zda je nárok žalobce za období do 30. 6. 2005 promlčen. Ze správního spisu a napadených rozhodnutí plyne, že žalobce svůj nárok uplatnil dne 14. 8. 2008. To žalobce v žalobě nezpochybňuje.
17. Pro nynější věc je dále podstatný charakter žalobcova nároku. Žalobce v žalobě opakovaně zmiňuje, že mu služební orgány „úmyslně způsobily škodu“, a domáhá se náhrady škody, případně vydání bezdůvodného obohacení. Takto ovšem dle zdejšího soudu nárok žalobce kvalifikovat nelze.
18. Uplatněný nárok vychází, zjednodušeně řečeno, ze skutečnosti, že za plnění úkolů služeb LZS a SAR v letech 2005-2008 byl původně žalobci vyplacen plat za 12 hodin výkonu služby a dále 50 % platu za 12 hodin služební pohotovosti. Žalobce ovšem po celou dobu konal řádnou službu, za jejíž výkon mu náležel plat v plné výši včetně příslušných příplatků. Jedná se tudíž o nárok na plat a jeho příslušenství dle § 66 a násl. zákona o vojácích z povolání ve spojení se zákonem č. 143/1992 Sb., o platu. Rovněž Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku č. j. 8 As 364/2021-69 charakterizuje daný nárok jako platový nárok.
19. Z ničeho neplyne, že by žalobci byla zároveň způsobena škoda ve smyslu právních předpisů upravujících náhradu škody. Je pochopitelné, že žalobce se cítí být postupem služebních orgánů „poškozen“ a nevyplacení části platu vnímá jako „újmu“. Předpokladem vzniku povinnosti k náhradě škody je ovšem kromě protiprávního jednání spočívajícího v porušení právní povinnosti také způsobení škody (§ 2909 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku), kterou nelze ztotožňovat s primární právní povinností. Např. pro náhradu škody vzniklé porušením smlouvy obecně platí, že nárok na náhradu škody vzniká paralelně vedle povinnosti plnit. Neplatí tedy, že porušení povinnosti vyplatit plat nebo mzdu ve stanovené výši (resp. porušení povinnosti plnit v penězích) zakládá nárok na náhradu škody ve výši nevyplacené části.
20. Žalobci pak zjevně nevznikl ani nárok na vydání bezdůvodného obohacení. V nynějším případě nebylo plněno bez právního důvodu ani na základě neplatného právního úkonu (§ 163 zákona o vojácích z povolání). Jak uvádí žalobce, příslušná rozpočtová kapitola obdržela finanční prostředky určené mimo jiné na zabezpečení platu vojáků z povolání. Sám žalobce ovšem žádné plnění bez právního důvodu (na jehož vydání by mu z tohoto titulu vznikl nárok) žalovanému ani státu neposkytl.

21. Podle § 161 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *nestanovuje-li tento zákon jinak, činí lhůta k uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru 3 roky*. Podle odst. 2 téhož ustanovení *jde-li o opětovné plnění, činí lhůta k uplatnění nároku na jednotlivá plnění 3 roky od jejich splatnosti*.
22. Jak upozorňuje žalovaný, otázkou promlčení se zdejší soud již zabýval ve svém předchozím rozsudku týkajícím se nynějšího nároku (zmiňovaný rozsudek č. j. 29 Ad 16/2019-207), neboť žalobce uplatnil obsahově obdobnou námitku, včetně odkazů na judikaturu, již v předchozí žalobě. To však nezakládá překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tato překážka vzniká pouze v případě totožnosti předmětu řízení, tj. pokud nový návrh směřuje proti totožnému správnímu rozhodnutí. V nynější věci žalobce napadá jiné rozhodnutí, které bylo vydáno poté, kdy bylo původní rozhodnutí správním soudem zrušeno.
23. Dříve vyslovený právní názor zdejšího soudu je ovšem relevantní z jiného důvodu. V případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů (§ 65 s. ř. s.) je správní soudnictví vybudováno na kasačním principu spojeném se závazností právního názoru vysloveného soudy. Tato kasační závaznost se uplatňuje v rozsahu rozhodování konkrétní věci (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018–50, bod 32). Kasační závaznost vysloveného právního názoru je odrazem zájmu na efektivním fungování správního soudnictví, v němž nedochází k opakovanému přehodnocování již zodpovězených otázek. Jak totiž v této souvislosti judikuje i Ústavní soud, „*v jednotlivých případech je konečnost sporu nepostradatelným znakem spravedlivého procesu*“ [nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465), bod 58]. Správní orgán tedy je při vydávání nového rozhodnutí vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Je-li správní orgán při vydávání nového rozhodnutí kasačně vázán právním názorem vysloveným při zrušení původního rozhodnutí, musí se kasační závaznost uplatnit i ve vztahu ke krajskému soudu při přezkumu nového rozhodnutí. (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021–50). To vždy platí za předpokladu, že se v období mezi jeho jednotlivými rozhodnutími nezměnily skutkový nebo právní stav věci ani soudní judikatura pro krajský soud závazná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023-72). Výjimku tedy představují pouze situace, kdy došlo v mezidobí ke změně podstatných skutkových či právních okolností.
24. Zdejší soud v předchozím rozsudku uvedl, že „*promlčení nároku je v obecné rovině pravidlem, jehož prolomení musí být opravdu závažné a zejména spíše nezávislé na vůli příslušné osoby, nebo omezující její možnosti fakticky právně jednat (např. dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, účast v mezinárodní misi v místech se špatnou infrastrukturou apod.); z podání žalobce nic takového neplyne a není zjevné, že by mu v uplatnění jeho práva takto závažné skutečnosti bránily (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15.6.2018, č.j. 6 Ad 31/2017-32). Proto zdejší soud nemůže přisvědčit námitce žalobce o nemravnosti uplatněné námítky promlčení.*“ (bod 74).
25. V nynější věci nejsou dány žádné okolnosti, pro které by bylo možné se od vyslovených závěrů odchýlit. Zároveň nelze přisvědčit tvrzení žalobce v replice, že by tyto závěry Nejvyšší správní soud jakkoliv korigoval, k tomu ani v souladu s dispoziční zásadou nedostal prostor, neboť žalovaný coby stěžovatel je pochopitelně nenapadl.
26. Žalobce poměrně obsáhle cituje z judikatury k otázce (ne)mravnosti uplatněné námítky promlčení. Předkládané závěry však přesvědčivě nespojuje se svou konkrétní situací. Z judikatury zejména plyne, že „*námítka promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje, ale mohou nastat situace, že uplatnění této námítky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, vůči němuž by zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým*

postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil.“ (nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2005 sp. zn. I. ÚS 643/04). „Dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námitky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil.“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2011, sp. zn. 21 Cdo 85/2010, shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 Ads 83/2013–39, nebo ze dne 2. 3. 2023, č. j. 9 As 81/2022–44). Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 23 Cdo 123/2011).

27. Žalobce argumentuje v tom směru, že služební pohotovost mu nebyla nikdy nařízena a služební orgány mu proto vyplácely nižší plat úmyslně (nejednalo o náhodu ani o omyl). To v zásadě odpovídá shora uvedeným závěrům Nejvyššího správního soudu v nynější věci, podle nichž rozdělení směn na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo čistě formální a účelové a ze strany služebně nadřízených orgánů žalobce se jednalo o snahu o obcházení zákona (krácení žalobce na jeho platových nárocích). To ovšem samo o sobě nemůže vést k rozporu námitky promlčení s dobrými mravy. V opačném případě by nemohlo dojít k promlčení žádného nároku v případě úmyslného nesplnění jakékoliv právní povinnosti. Takto široce ovšem dle zdejšího soudu nelze korektiv dobrých mravů pojímat. Žalovaný pak se žalobcem nevede polemiku ohledně formy zavinění. Pouze konstatuje, že dané formální rozdělení směn (a z něj vyplývající výplata platu) nebylo motivováno úmyslem služebních orgánů poškodit žalobce. Důvodem tohoto nezákonného postupu bylo primárně to, že z personálních důvodů nebylo jiným způsobem možné plnit všechny úkoly (to zdejší soud konstatoval již v předchozím rozsudku).
28. Žalobce neuvádí žádný důvod, pro který by nebylo možné uplatnit u služebního orgánu platový nárok dříve. Neuvádí ani jiné konkrétní argumenty svědčící o tom, že služební orgán uplatněním námitky promlčení zneužívá právo. Pokud jde o poukaz žalobce na údajný nátlak služebních orgánů, ten žalobce dokládá pouze zvukovým záznamem ze dne 30. 9. 2008, který byl pořízen až po uplatnění nároku. Obecně přitom platí, že pro posouzení námitky promlčení jako výkonu práva v rozporu s dobrými mravy jsou bez významu okolnosti, které nastaly až po uplatnění práva (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2022, č. j. 2 As 114/2021–46, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 33 Cdo 126/2009). Ničím dalším žalobce tvrzený nátlak služebních orgánů neprokazuje.
29. Lze tedy shrnout, že námitku promlčení nároku žalobce uplatněnou služebními orgány neshledal zdejší soud v rozporu s dobrými mravy již v předchozím rozsudku č. j. 29 Ad 16/2019-207. V nynějším řízení nevyšlo skutkově ani právně najevo nic, co by vedlo krajský soud k nutnosti dané závěry přehodnotit.
30. Pokud jde o „rozšíření žádosti“ ze dne 30. 9. 2011, krajský soud tuto žalobní námitku posoudí prizmatem závěrů uvedených ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 18/2025-37. Ten explicitně vycházel z právního názoru, vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2025, č. j. 7 As 176/2024-58.

31. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovatel na rozšíření žádosti z roku 2011 opakovaně poukazoval, a to poprvé již ve vyjádření ze dne 14. 11. 2012, adresovaném Veliteli společných sil v Olomouci, dále ve svých podáních z let 2017 a 2018 a následně v opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů. Stěžovatel v této souvislosti předložil i kopii žádosti (datovanou 17. 10. 2011) a některé další související podklady. Opakovaně rovněž požádal o spojení věci s probíhajícím řízením. Správní orgány však na žádosti stěžovatele adekvátně nereagovaly a nechávaly ho v nejistotě. Následně se v rozhodnutí ze dne 23. 1. 2019, č. j. MO 27947/2019-2427, odmítl VÚ 2427 Sedlec rozšířením žádosti zabývat (vyšel z toho, že stěžovatel neprokázal podání žádosti, respektive není postaveno najisto, co bylo jejím obsahem). Teprve až v návaznosti na zrušující rozsudek krajského soudu ze dne 13. 10. 2021, č. j. 29 Ad 16/2019-20 (a na to navazující zrušení citovaného rozhodnutí) se VÚ 2427 Sedlec pokusil vyřešit přetrvávající nejasnosti ohledně dalšího osudu rozšíření žádosti z roku 2011. V této souvislosti se obrátil na velitele VÚ 8407 Praha-Kbely s žádostí o informace a zaslání relevantních dokumentů, dále vyzval k součinnosti zástupce stěžovatele a rovněž se obrátil na Správní archiv Armády ČR. Žádný z těchto úkonů však ve věci nepřinesl nic zásadně nového.
32. Jak konstatoval i Nejvyšší správní soud, i nadále totiž přetrvávají zcela zásadní nejasnosti:
- správní spis neobsahuje rozšíření původní žádosti z roku 2011 ani jakýkoli doklad o jeho doručení správním orgánům;
 - správní spis neobsahuje žádný podklad o procesním postupu údajného postoupení rozšíření žádosti veliteli VÚ 8407 Praha-Kbely;
 - správní spis neobsahuje žádné procesní úkony, které by byly činěny u velitele VÚ 8407 Praha-Kbely;
 - správní spis neobsahuje žádné rozhodnutí o stěžovatelově rozšíření žádosti z roku 2011;
 - není ani jinak prokázáno, že by u velitele VÚ 8407 Praha-Kbely byl veden správní spis o stěžovatelově rozšíření žádosti, činěny jakékoli procesní úkony, či vydáno jakékoli formální rozhodnutí.
33. Za uvedených okolností nemohou závěry žalovaného obstát. Z podkladů předložených žalobcem a získaných z archivu (podání žalobce ze dne 12. 6. 2012, vyjádření VÚ Olomouc ze dne 28. 5. 2012 a 15. 10. 2012) totiž pouze vyplývá, že rozšíření žádosti bylo přeposláno k vyřízení VÚ 8407 Praha-Kbely, který žalobci následně sdělil své negativní stanovisko. Shromážděné podklady však nic nevypovídají o tom, že by došlo k řádnému postoupení věci a že by VÚ 8407 ve věci vedl jakékoliv řízení. Uvádí-li žalovaný, že VÚ 8407 Praha-Kbely vydal ve věci rozhodnutí (byť formálně vadné), tak je nutno přisvědčit žalobci v tom směru, že žádná taková listina se ve správním spise nenachází. Ze strany žalovaného se jedná tedy o čiré spekulace.
34. Přestože krajský soud (ve shodě s Nejvyšším správním soudem) připouští, že díl viny na posuzované situaci leží i na zástupci žalobce, který rovněž není schopen dohledat originál rozšíření původní žádosti ani doklady o jejím dalším osudu. Je to však především správní orgán, jehož povinností je dodržení zásady spisového pořádku, resp. zásady řádného vedení spisu, která je na zákonné úrovni konkretizována v § 17 správního řádu (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56, bod 25 a

násl., ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 As 106/2015-33, bod 15, či ze dne 10. 8. 2017, č. j. 10 Azs 221/2017-39, bod 12) S touto zásadou se poté nutně pojí důsledek, že její porušení jde logicky k tíži správního orgánu. K tomuto závěru ostatně dospěl již i Nejvyšší správní soud, který uvedl, že „[s]kutečnost, že správní orgán nemůže prokázat, že spis již dále nebyl doplňován o další podklady, popř. že stěžovatel nebyl vyzván k vyjádření se k případným novým důkazům, jde tedy plně k tíži správního úřadu a nikoli k tíži adresáta správního rozhodnutí“ (výše cit. rozsudek 6 As 81/2013-56, bod 24).

35. Rovněž Ústavní soud se opakovaně vyslovil k případům, kdy podání účastníka řízení nebyla z důvodů, které již nelze objasnit, založena do spisu; v důsledku pochybení soudu patrně došlo ke ztrátě podání či založení do jiného spisu. V takových případech je třeba vycházet z presumpce, že podání bylo učiněno řádně a včas; je potom věcí soudu, aby zajistil řádné projednání takového podání (nález Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2016, sp. zn. IV.ÚS 3173/15, z dřívějších rozhodnutí Ústavního soudu např. nálezy ze dne 6. 10. 1998, sp. zn. I. ÚS 460/97, ze dne 23. 11. 2000, sp. zn. III. ÚS 329/2000, či ze dne 14. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 674/04).
36. Uvedené závěry lze podle zdejšího soudu plně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. V tomto případě v zásadě již není sporu o tom, že stěžovatel v roce 2011 skutečně podal rozšíření své původní žádosti. Byť tato žádost o rozšíření není založena ve správním spisu a neexistují ani žádné doklady prokazující její skutečné podání, z navazující komunikace správních orgánů se zástupcem stěžovatele lze mít skutečně za prokázané, že k rozšíření původní žádosti skutečně došlo.
37. Sporný však i nadále zůstává další osud rozšíření původní žádosti, a to jak jeho osud procesní (tedy zejména jeho přeposlání veliteli VÚ 8407 Kbely), tak i osud meritorní (tedy jak bylo vůbec rozhodnuto o nároku uplatněném v tomto rozšíření původní žádosti). I v těchto otázkách, a s ohledem na nedobrou úroveň vedení správního spisu (byť zejména kolem roku 2011 a bezprostředně navazujících let, které jsou však pro současné otázky podstatné), dospívá soud k závěru, že natolik vážné nedostatky ve vedení spisu a s tím spojené nejasnosti kolem tak zásadních skutečností, jako postoupení rozšíření původní žádosti či vůbec jeho meritorní posouzení, nemohou jít k tíži účastníka řízení a rozhodnutí žalovaného je tedy třeba v tomto rozsahu zrušit.
38. V navazujícím řízení tedy žalovaný za předpokladu, že nedojde k dalšímu vyjasnění i nadále nejasných skutečností, ideálně ve spolupráci s žalobcem zrekonstruuje obsah rozšíření původní žádosti z roku 2011 – tedy zejména vyjasní, doplacení jakých platových nároků se stěžovatel tímto rozšířením žádosti domáhal a poté toto rozšíření žádosti řádně posoudí.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud proto na základě výše uvedeného zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle § 78 odst. 1 písm. s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na něm, aby zajistil nápravu shora vytčených vad.
40. Pokud jde o náklady řízení, krajský soud rozhodoval komplexně jak o nákladech vzniklých v novém řízení před krajským soudem, tak i o nákladech, které vznikly v původním řízení před zdejším soudem, a též o nákladech, které vznikly v řízení o kasační stížnosti (viz § 110 odst. 3 s. ř. s.). Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě

rozhoduje jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98).

41. O náhradě nákladů řízení tedy bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.
42. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova zástupce (advokáta) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. ve znění pozdějších předpisů (ve znění účinném do 31. 12. 2024 a ve znění účinném ve znění od 1. 1. 2025, pokud jde o úkony učiněné po tomto datu účinnosti). V daném případě se jednalo o čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, převzetí a příprava zastoupení v řízení o kasační stížnosti, kasační stížnost) a čtyři režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3\,100\text{ Kč}$ a $2 \times 4\,620\text{ Kč}$ (dle nové úpravy, neboť úkony byly činěny po 1. 1. 2025) a 2 režijní paušály ve výši $2 \times 300\text{ Kč}$, a 2 režijní paušály ve výši 450 Kč , tedy celkem $16\,940\text{ Kč}$. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku $3\,557\text{ Kč}$ odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši $3\,000\text{ Kč}$ a za kasační stížnost ve výši $5\,000\text{ Kč}$.
43. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši $28\,497\text{ Kč}$. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. června 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu